

SCÉNA III.

III. I.

(*opět kancelář agentury Dresing*)

AT (*vstoupí do kanceláře, evidentně mu něco nesedí, obrátí se ke vstupujícímu Renému*): Ale to je přece nesmysl!

RD (*vstoupí, jde k věšáku a věsí si kabát*): Já vím.

AT (*těž se jde odstrojit, na druhou stranu věšáku*): Jako z nějakého laciného filmu.

RD (*klobouk, šála*): To jsem mu taky říkal.

AT (*během odstrojování se zarazí*): Takové monstrum by přece nemohlo jen tak spadnout z nebe.

RD (*naopak mluví plynule, bez přerušování činnosti, dává si načas*): Moje řeč.

AT (*doodstrojí se, jde pomalu doprostřed, evidentně mu celá ta představa přijde mešuge*): Zobák a srst, kdo to kdy slyšel?

RD (*jde za ním, stojí zleva, rozetne to*): Přesně, povídám mu: (*jako na debila*) Willarde, ptakopysk je zjevně analyticky nepravdivé zvíře. A víš, co mi na to řekl? Že prý jsem dogmatik. Já a dogmatik! (*pomáhá si rukou*) Mate-matik, prosím, ale dog-matik? Vždyť já se psů bojím.

AT (*s povzdechem, jde k baru*): Myslím, že přestal brát ta sedativa.

RD (*jako když mimochodem, založí ruce na prsou, zmiňuje marginalitu*): A taky povídal, že po Kristýně jde filozofická zombie.

AT (*se překvapeně zarazí, obrátí se k němu*): Ty žertuješ!

RD (*s pohledem velkopansky upřeným na své nehty*): Ne, myslím to smrtelně vážně.

AT (*rezignovaně, nalévá dvě skleničky*): Tak to ten případ můžeme zabalit. Na to nemáme.

RD (*oboří se na něj, ale nehýbe se z místa*): Co je to za slabošské poznámky?! Tys už o té kreatuře někdy slyšel?

AT (*znepokojeně, s replikou dolije skleničky a vrátí se s nimi k Renému*): No jistě. A dost mě překvapuje, že ty ne. (*zde už by měl být u něj, nabízí mu skleničku, René gestem odmítá*) Kdo si myslíš, že má na svědomí ten masakr v Hollywoodu? (*otočí do sebe jednu skleničku, dále mluví, jako kdyby vypil něco opravdu ostrého, dramaticky*) Sirotčinec v Bruselu, Armádu Spásy ve Washingtonu, univerzitu v Torontu? (*otočí do sebe druhou*) Za tohle všechno mohou vraždící filozofické zombie.

RD (*mírně znepokojen*): Copak ono jich je víc?

AT (*jde k baru vrátit skleničky, cestou pohřebně*): Je jich tolik, že prý dokonce založily i odbory.

RD (*maximálně pohoršeně*): No fuj!

AT (*odloží skleničky, opře se o bar, kouká do stěny, jako kdyby vzpomínal na dávnou hrůzu, vypráví strašidelný příběh*): Proslýchá se, že tyhle obludy vypadají jako normální lidé. Hlava, tělo, ruce, nohy atd. (*přechází k Renému, pověsí se mu na rameno a v podstatě mu svěřuje tajemství*) Žijí úplně normální život, ale pak jim ale rupne v bedně a oni někam odjedou, překročí zákon, zakřičí (*opravdu zakřičí, jak pravý revolucionář, zároveň se pouští Reného, výrazně*) „Ať žije evoluce!“ a pak cvak (*luskne*). Jako když pověsíš loutku zpátky na zeď. (*popojde si vpravo a složí ruce na prsou, definitivně*) Tyhle věci se prý nezastaví před ničím.

RD (*sklesle na duchu*): Tak to jsme v p... (*slovo mu nejde přes rty*)

AT (*nedívá se na něj, jen odevzdaně pobídne*): No jen to klidně dořekni!

RD (*jedním dechem dokončí*): ... v pěkné bryndě.

III. II.

(*ozve se těžké, výrazné klepání, oba detektivové se prvně vylekaně podívají na sebe, potom ke dveřím; do kanceláře suverénně napochoduje Kevin, postaví se vlevo vpředu vedle detektivů, rozhlédne se po divácích a pak ustrne ve výhrůžné pozici; detektivové na něj koukají jak na zjevení, René jej obejde zleva*)

AT: (*naprosto nechápe, poruší těžké mlčení, ke Kevinovi*) Kdo jste?

K (*zahlaholí, vstupuje*): Dobrý den, pánové.

RD: (*náhle ožije, plný elánu, pospíchá Kristýnu odtížit*) Bonžůr.

AT: (*si Kristýny nevšímá, mluví ke Kevinovi jako ke svědkovi Jehovovu*) Co tady chcete? My od vás nic nekoupíme.

K (*jde si sednout na křeslo, zapaluje si*): To je můj nový osobní strážce. Jmenuje se Kevin.

AT (*svítne mu, s novým zájmem se obrací ke Kevinovi, touto dobou už by René měl mít kabát pověšen a jde si stoupnout zprava vedle křesla*): Jo ahá! Máš bouchačku? Tu bych možná koupil ... (*Kevin nereaguje, což Alana poněkud zneklidňuje, tak nadhazuje další možnosti*) Granát? Tank? (*pokračuje poměrně dlouhý dialog Reného a Kristýny, Alan zatím zkoumá nehybného Kevina, mává mu rukou před obličejem, strká mu do ramene, loupe jej do žeber, Kevin ve svém agresivním postoji setrvává bez hnutí*)

K (*dramaticky vyfoukne kouř*): Tak jak jste pokročili s tím výhrůžným dopisem?

RD: (*decentně pokyne směrem ke Kevinovi*) Kde jste k tomu přišla?

K (*provinile se na něj podívá, vysvětluje*): Přišel mi poštou.

RD (*s mírným pobavením*): Myslím k tady tomuhle (*ukazuje na Kevina*).

K (*zpátky s původní jistotou, jako kdyby to byla nejméně zajímavá věc na světě*): Poslala mi ho tchyně ze Stockholmu. Vlakem.

RD (*zamyšleně, s pohledem na Kevina, mne si bradu*): Nelíbí se mi, je takový ... nebezpečně mlčenlivý... (*Alan s touto replikou kulminuje své snažení Kevina vyprovokovat k činnosti; René se rázem vrací ke Kristýně, věčně*) Ale k tomu vašemu případu, bohužel mám pro vás špatnou zprávu.

K: (*laň!*) Probůh, vy mne děsíte!

RD (*jako by říkal nějakou pikantnost, hledá, jak to správně nakousnout*): Jak bych vám to sdělil co nejšetrněji ... slyšela jste někdy o filozofické zombii?

K (*v super-afektu, vstane a předvede shakespearovské drama*): Ach ne! Proč? Proč já mám být další na řadě? Já nechci umřít. (*sveze se zpátky na židli*)

AT (*to už je Alan na cestě k židli, ztěžka usedá za stůl, opírá si hlavu, nudí se*): Takže asi slyšela.

RD (*věčně, lišácky, poodstupuje si od Kristýny vpravo, volí slova*): No podívejte se, my tady s Alanem děláme jako maximum. A tak nějak jsme si řekli, že jelikož je situace skutečně vážná a my všichni tady riskujeme váš život, tak že bychom raději zdvojnásobili taxu (*rychle dodá a otočí se přitom na Kristýnu*) pro případ, že by se vám něco stalo.

K (*mávně rukou, přezíravě*): Švédsko prosperuje. Peníze nehrají roli.

RD (*potěšen, plácne si do dlaní, přistoupí ke Kristýně a už je zase donchuán*): Výborně. V tom případě vás mohu ubezpečit, že díky terénnímu vyšetřování se nám okruh podezřelých již podstatně zúžil a že naše metoda konečně přináší konkrétní výsledky ...

AT (*honem mu do toho skočí, ještě aby tak prozradil, že zatím nic nemají!*): ... které jsou ovšem tajné ... (*zamračí se na Reného*)

RD (*plynule naváže, zase odstoupí doprava zády ke Kristýně*): ... takže až něco zjistíme, dáme vám vědět. Vy se teď vraťte do svého hotelu a nikoho k sobě nepouštějte. (*otočí se k ní, varovně*) Nikoho, rozuměla jste?!

K: (*hlavní monolog laně, vstává, popojde si dopředu a dramatizuje*) Můj mladý život je ve vašich rukou. Celá se chvěji a srdce mi prudce buší. Podlamují se mi kolena a na čele mám tu studený tu horký pot. Uvnitř mne se všechno svírá a před očima se mi začíná odvíjet celý můj nádherný život. Světlo! (*s posledním slovem si dramaticky položí pravé zápěstí na čelo, levá ruka za ní vlaje, jak mizí ze scény stylem Labutí jezera*)

AT (*otráveně*): Není to trochu předčasné?

RD (*ji tentokrát nedoprovází, přejde k Alanovi a položí před něj ruku na stůl, zkoumavě pozoruje mizící Kristýnu*): Jen ji nech.

(Kristýna mizí, Kevin se v zápětí těžkopádně vydává za ní, cestou z věšáku surově strhne její kabát)